

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An sint aliquæ proceßiones in personis diuinis, & quot.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO III.

An sint aliqua processiones in personis diuinis, & quot.

Sensus quaestionis est (suppositâ veritate illâ, qua sectione præcedenti probata est, nempe tres esse in Deo personas) an inter illas aliquis ordo processionis reperiat, seu an vna procedat ab altera. Pro cuius resolutione

Dicendum 1. in personis diuinis reperiri veram aliquam & propriè dictam processionem. Hæc propositio est de fide, &

Probatur 1. ex scriptura. S. Ioan. 16. vbi Christus Dominus de se loquens dicit: *Exiui à Patre, & veni in mundum;* quo loco prior pars denotat eius aternam emanationem à Patre; si enim de sola incarnatione locutus fuisset (vt rectè obseruat S. Augustinus tract. 42. in S. Ioan.) satis fuisset dicere, *veni in mundum.* Item Mich. cap. 5. *Egressus eius ab initio, à diebus aternitatis.* Item S. Ioan. cap. 15. dicitur de Spiritu Sancto, *qui à Patre procedit.*

Probatur 2. ex symb. Niceno, quo vtitur sancta Romana Ecclesia, in quo dicitur Filium ex Patre natum esse ante omnia sæcula, & Spiritum Sanctum ex Patre Filioque procedere: item ex symb. S. Athanasij, vbi dicitur Filius à Patre genitus, & Spiritus Sanctus à Patre & Filio procedens.

Probatur denique ex SS. Patribus infra citandis, cum in particulari de secunda ac tertia persona diuina processione ageretur.

Dicendum 2. duas esse in diuinis processiones, nec plures nec pauciores; scilicet Filij à Patre, & Spiritus Sancti à Patre & Filio. Est de fide, &

Probatur 1. quia in scriptura duarum illarum processionum solum mentio fit, vt constat ex d. ctis, & plenius constabit ex dicendis. Pro-

Probatur 2. hâc ratione, quâ utitur S. Thom. q. 27. a. 5. quia diuinæ processiones non accipiuntur nisi secundum operationes Dei immanentes : atqui in natura intellectuali, qualis est diuina, sunt duæ tantum operationes immanentes, nempe intelligere & velle : ergo sunt duæ tantum processiones.

Obijcies, processionem quamcumque diuinæ personæ minimè conuenire : tum quia persona procedens necessario est ab alio, & non à se; cum tamen repugnet Deum esse, & à se non esse : tum quia, quod procedit, producit; produci autem dicit imperfectionem. Resp. non repugnare Deum esse ab alio, qui sit idem numero Deus; tunc enim natura diuina, cum sit eadem in producente & in producto, non producit; sed solum communicatur per productionem personæ; & hoc nullam dicit imperfectionem, imò summam & infinitam indicat ipsius diuinæ naturæ in seipsa fecunditatem.

Querunt hic Doctores, an principium immediatum diuinarum illarum processionum sit naturæ diuinæ fecunditas, an verò eius intellectus & voluntas? Durandus existimat principium illud esse ipsam naturam diuinam, quatenus infinite fecunda est, non verò quatenus intelligens & volens. verum hanc sententiam communiter Doctores rejiciunt, non solum vt minus probabilem, sed etiâ vt errori proximam ac in fide periculosam; asseruntque vnanimiter diuinas processiones esse per intellectum & voluntatem. Ita S. Thom. quest. 27. art. 1. & S. Bonau. in 1. sent. c. 6. Et constat ex ijs scripturæ locis, in quibus secunda persona dicitur verbum vt S. Ioan. 1. Apoc. 19. &c. Verbum enim in natura spiritali nihil est aliud quam completa notitia intellectus. Item ex ijs, in quibus vocatur sapientia, vt Prou. 8. Eccli 24. sapientia enim ad solum intellectum pertinet. Item Heb 1. vbi vocatur imago Patris; ratio enim imaginis propriè intellectui competit, quia cognitio intellectus fit per assimilationem cognoscentis cum obiecto, & speciem vitalem expressam. Constat etiam ex alijs scripturæ locis, in quibus Spiritus Sanctus

ctus vocatur amor & charitas Dei, quæ quidem spectant ad voluntatem.

Præterea, nisi dicamus Filium produci per intellectum, & Spiritum Sanctum per voluntatem, non posset explicari, cur productio Filij esset vera generatio; Spiritus Sancti non item, ut ex infra dicendis plenius constabit.

SECTIO IV.

An sint aliqua relationes inter personas diuinas, quot, & quales.

Dicendum 1. aliquas esse relationes reales inter personas diuinas. Hæc propositio est de fide.

Probat 1. ex scriptura, quæ pluribus in locis personas diuinas nominibus relatiuis Patris, Filij, & Spiritus Sancti exprimit & appellat, ut constat ex antè dictis: Pater enim & Filius sunt correlata, quia Pater, est alicuius Filij; Pater; & Filius, cuius Patris Filius; similiter Spiritus Sanctus est ab aliquo spirante; cumque (sicut dictum est) per modum amoris procedat, relationem necessario dicit ad principium, quia omnis amor est alicuius amantis.

Probat 2. ex Conc. Toletano vndecimo in confessione fidei, vbi expresse dicitur personas diuinas referri relationibus: & Conc. Florentino Sess. 18. vbi Ioannes Theologus agens patres Latinorum ait, apud omnes Doctores constare, solam in diuinis relationem multiplicare personas.

Probat 3. ex S. Augustino lib. 5. de Trinit. cap. 5. vbi dicit Patrem & Filium non appellari secundum substantiam, id est secundum esse absolutum; sed secundum esse relatiuum: nec Patrem dici ad se, sed ad Filium, nec Filium ad se, sed ad Patrem.

Probat 4. hæc ratione: Diuina personæ distinguntur inter se realiter, ut de fide esse supra dictum est: atqui non distinguntur per essentiam, cum hæc vna eademque sit

in tri-